

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **M. Ů.**, narozený dne X
státní příslušnost: Turecká republika
pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2026, č. j. X
takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Cizinecká policie při kontrole na hranicích s Německem dne 29. 10. 2025 zjistila, že žalobce nedisponuje platným dokladem totožnosti a povolením k pobytu na území ČR a byl mu odepřen vstup do Německa, proto jej zadržela, zajistila a umístila v zařízení pro zajištění cizinců (dále „ZZC“) za účelem realizace správního vyhoštění. To bylo žalobci uloženo rozhodnutím ze dne 20. 11. 2025 a současně stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a dalších smluvních států, v délce 1 roku. Po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění požádal žalobce dne 25. 11. 2025 o udělení mezinárodní ochrany, načež žalovaný usoudil, že jsou oprávněné důvody domnívat se, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany jen s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, a že nebude se správními orgány spolupracovat, a proto dne 1. 12. 2025 rozhodl

podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, o (pře)zajištění žalobce v ZZC do doby předpokládaného skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně možného soudního přezkumu, s dobou trvání zajištění 110 dnů, tj. do 14. 3. 2026. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nijak nebrojil. Rozhodnutím ze dne 5. 2. 2026 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která je zdejší soudem projednávána pod sp. zn. 78 Az 6/2026.

2. V záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 12. 3. 2026 žalovaný podle § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužil dobu trvání zajištění žalobce v ZZC o dalších 53 dnů, tj. do 6. 5. 2026, a to s odůvodněním, že u žalobce trvají důvody zajištění v ZZC a 60denní lhůta pro rozhodnutí soudu o žalobě ve věci mezinárodní ochrany skončí dne 1. 5. 2026.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků řízení

Žaloba

3. Žalobce se žalobou domáhal, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby jeho zajištění v ZZC. V řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí žalovaný podle žalobce porušil řadu ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
4. Dále podle žalobce nebyly splněny podmínky § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Předně žalovaný přesvědčivě neprokázal, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal žádost o azyl pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, neprokázal, že by v případě žalobce nebylo možné účinně uplatnit některé ze zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu a detenci v ZZC aplikoval jako preferovanou formu zajištění, ačkoli přednost by měly mít alternativy. Měl-li žalovaný pochybnosti o motivech žádosti žalobce, měl jej umístit do otevřeného pobytového střediska, které nelze bez vědomí žalovaného opustit a aktivně zkoumat možnost uložení alternativ. Žalovaný ale žalobce ani nevyslechl a omezil se jen na zjištění cizinecké policie v předchozím řízení, z nichž nadto nerefletoval skutečnosti svědčící v žalobcův prospěch (např. že žalobce od počátku se správními orgány aktivně spolupracuje).

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

C) Posouzení věci krajským soudem

6. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), neboť neshledal důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS]. Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS), avšak existenci takových v žalobě neuplatněných vad či nezákonností, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledal.

7. Soud o žalobě rozhodl podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu bez nařízení ústního jednání.

Porušení správního řádu

8. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s., mezi nimiž je pod písmenem d) tohoto ustanovení uvedena identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Význam co nejpřesnější formulace žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a dle které se soud při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce tvrdí. Soud tak není povinen, ale ani oprávněn, tyto důvody za účastníka řízení domýšlet či doplňovat, neboť by tím porušil zásadu rovnosti stran a přestal být nestranným rozhodčím sporu (viz např. usnesení NSS ze dne 24. 8. 2020, č. j. 4 Azs 206/2020-38).
9. Otázkou náležitého vymezení žalobních bodů se NSS ve svých rozhodnutích zabýval mnohokrát. Již v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, rozšířený senát NSS vyjádřil, že *„[l]ičení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“*
10. V posuzované věci ale výtky proti postupu žalovaného, shrnuté v bodě II. žaloby, představují většinou jen výčet typových vad, resp. nezákonností, „konkretizovaných“ jen odkazem na zákonné ustanovení, aniž by z nich byly seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce. Tvrzení, že žalovaný porušil § 2 odst. 2 správního řádu tím, že nepostupoval v souladu se zákonem, § 3 správního řádu tím, že nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a § 68 odst. 3 správního řádu tím, že v odůvodnění rozhodnutí nedostatečně hodnotil podklady a nevyložil aplikované právní předpisy, jsou totiž zcela obecná a ve vztahu ke konkrétnímu případu nic nevypovídající, takže z nich nelze pochopit, co konkrétně měl žalovaný právě v posuzované věci nezjistit, v jakém směru měly přetrvávat pochybnosti o skutkovém stavu a co konkrétně činí odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečným. Takto formulovanou žalobu by mohl podle krajského soudu podat jakýkoliv žalobce proti jakémukoli rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany (viz rozsudky NSS ze dne 10. 2. 2017, č. j. 2 Azs 346/2016-24, či ze dne 20. 6. 2019, č. j. 2 Azs 391/2018-34). Krajský soud tak uzavírá, že uvedená kritická hodnocení žalobce nelze pro absenci alespoň minimální míry individualizace považovat za žalobní body splňující požadavky § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
11. Další námitky uvedené v bodě II. žaloby lze sice za žalobní bod považovat, je však třeba ve vztahu k nim připomenout závěr rozšířeného senátu NSS uvedený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, že *„jestliže žalobní bod těmto*

požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn.“ Žalobce přitom i u výtek porušení dalších ustanovení správního řádu zůstal ve velmi obecné rovině. Míra podrobnosti vypořádání krajským soudem tak bude odpovídat míře (ne)konkrétnosti těchto námitek (viz rozsudky NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, bod [48], či ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51, bod [37]).

12. Tvrdí-li žalobce, že žalovaný porušil § 50 odst. 2 a 3 a § 52 správního řádu tím, že neopatřil dostatek podkladů a neprovedl důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, krajský soud ověřil, že žalovaný vycházel z takových podkladů, které postačovaly k náležitému zjištění skutkového stavu, tj. z podkladů dostatečných (k neprovedení důkazu výsledkem žalobce viz níže).

Neprokázání účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu

13. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
14. Účelem zajištění podle citovaného ustanovení je vytvořit podmínky pro to, aby pouze z důvodu, že cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu, nebyla zmařena realizace vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců [srov. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, a ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31]. Účelem zajištění v tomto případě tedy není pouze zaručit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbude postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, bod [24]). Jde přitom o přípustný důvod zásahu do osobní svobody, který ob stojí z hlediska čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a je výslovně předvídan v čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Současně jde o transpozici čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice. Zajištění podle tohoto ustanovení má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se nucenému vycestování, typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy (viz rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2025, č. j. 7 Azs 33/2025-27).
15. Citované ustanovení obsahuje čtyři podmínky pro zajištění: 1) podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ZZC, 2) nemožnost účinného uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, 3) existence oprávněných důvodů domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána „pouze“ s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování nebo jej pozdržet, a 4) tuto žádost bylo možné podat dříve. Tyto podmínky přitom musí být splněny kumulativně (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2025, č. j. 5 Azs 129/2025-22, bod [18]).

16. Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný přesvědčivým způsobem neprokázal splnění podmínky 3).
17. Krajský soud ale v napadeném rozhodnutí našel konkrétní argumentaci, která důvodnost této námitky vyvrací. Žalovaný na str. 2 napadeného rozhodnutí uvedl, že přetrvává obava, že by propuštěním žalobce ze zajištění bylo v případě negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně ohroženo jeho následné vycestování z ČR. O nutnosti ponechat žalobce i nadále během soudního řízení ve věci jeho mezinárodní ochranu zajištěného v ZZC podle žalovaného svědčí tyto skutečnosti: (i) žalobce na území ČR vstoupil a pobýval nelegálně a bez platného cestovního dokladu, stejně jako nelegálně vstoupil a pobýval i v dalších zemích schengenského prostoru, přes které projížděl; (ii) žalobce před zajištěním nikdy nežádal o mezinárodní ochranu v ČR ani v dalších zemích, přes které projížděl (Bulharsko, Rumunsko, Maďarsko a Rakousko), ač mu v tom objektivně nic nebránilo, zjevně to ani neměl v úmyslu (mířil do Německa); (iii) žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, přes ČR jen projížděl, takže na území ČR není kontaktní, není možné mu kamkoli doručovat nebo ověřit jeho adresu a nedá se očekávat, že by byl v případě nezajištění v ZZC k dispozici správnímu orgánu a nevycestoval např. právě do Německa; (iv) žalobci bylo před podáním žádosti o mezinárodní ochranu uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku.
18. Z uvedených skutečností pak žalovaný učinil závěr o existenci oprávněných důvodů domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neboť o mezinárodní ochranu požádal až po zadržení policií, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC, přičemž z jeho výpovědi policii při zajištění nevyplynula žádná skutečnost, jež by mu v dřívějším podání žádosti bránila. Podle žalovaného lze předpokládat, že osoba palčivě pociťující potřebu mezinárodní ochrany o tuto požádá bezprostředně poté, kdy k tomu dostane příležitost, avšak žalobce tak učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií, byť tak mohl již dříve učinit v zemích, přes které tranzitoval. Podání žádosti o mezinárodní ochranu tak bylo podle žalovaného v případě žalobce motivováno jen snahou oddálit, zmařit či znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou. Dále žalovaný doplnil, že žalobci nebyla rozhodnutím ze dne 5. 2. 2026 mezinárodní ochrana udělena, což založilo povinnost žalobce po právní moci tohoto rozhodnutí vycestovat z ČR, avšak žalobce podal 2. 3. 2026 proti tomuto rozhodnutí žalobu, jež má automaticky odkladný účinek, přičemž podle žalovaného nelze očekávat, že by žalobce i bez zajištění v ZZC vyčkal rozhodnutí soudu a v případě zamítnutí žaloby dobrovolně vycestoval.
19. Z uvedeného podle krajského soudu vyplývá, že závěr o „účelovosti“ žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu tak žalovaný opřel o řadu argumentů, z nichž důvodně akcentoval časové hledisko, tj. skutečnost, že žalobce, ač mohl, nepodal žádost o mezinárodní ochranu před svým zajištěním v ZZC.
20. V recentním rozsudku ze dne 17. 12. 2025, č. j. 2 Azs 225/2025-30, bod [42], NSS uvedl: „Je potřeba zopakovat, že pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu postačí oprávněné důvody domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování nebo toto vycestování pozdržet. Žalovaný ani krajský soud tak nemuseli mít jistotu, že se žádostí o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel snaží dosáhnout právě tohoto cíle. Obecně platí, že o udělení mezinárodní ochrany je nutné žádat bezprostředně poté, co k tomu žadatel má příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je nutno po

překročení hranice požádat o udělení mezinárodní ochrany, je třeba, aby podání žádosti následovalo skutečně neprodleně po vstupu (viz rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51). V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová (viz rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48)“.

21. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že s ohledem na žalobcem neskrývaný záměr dostat se (nelegálně) do Německa, existoval oprávněný důvod domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování nebo jej pozdržet, tj. že podání této žádosti bylo jen reakcí žalobce na jeho zajištění. Žalovaný zcela správně a v souladu s výše citovaným judikатурním závěrem dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že rozumně očekávat lze od osoby prchající před pronásledováním v zemi původu podání žádosti o mezinárodní ochranu bezprostředně poté, co k tomu má příležitost, což v případě žalobce bylo jak z hlediska zeměpisného, tak časového daleko dříve, než byl zadržen a zajištěn Policií ČR. Žalobce přitom objektivně mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve.
22. Krajský soud proto uzavírá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je individualizované, opírá se o konkrétní zjištění z obsahu správního spisu a logicky hodnotí jednání žalobce před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jež i podle krajského soudu svědčí o splnění podmínky 3), tj. o existenci oprávněných důvodů domnívat se, že cílem podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem dne 25. 11. 2025, tj. až po zajištění žalobce v ZZC policií a vydání rozhodnutí o vyhoštění, bylo zmařit nucený návrat do vlasti.

Neprokázání nemožnosti uplatnění zvláštních opatření

23. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) *zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době jím stanovené.*
24. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
25. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje (tak jak v případě ZZC), a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
26. Smyslem a účelem těchto opatření je obecně zajištění dostupnosti žadatele pro potřeby řízení o udělení mezinárodní ochrany. Současně ovšem podle NSS (srov. rozsudek ze dne 17. 12. 2025, č. j. 2 Azs 225/2025, bod [37] a v něm uvedená dřívější judikatura) nelze odhlížet od typových důvodů zajištění uvedených pod písmeny a) až f) § 46a odst. 1 zákona o azylu. V posuzované věci byl žalobce zajištěn z důvodu uvedeného pod písmenem e), to znamená v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal účelově s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování, a kdy účelem zajištění takového žadatele není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro nucené vycestování. Judikatura NSS tedy ve vztahu k posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu dovodila, že nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V

rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, NSS uvedl: „*Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince*“. Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).

27. Zajištění cizince je preventivním opatřením k zajištění účasti cizince v řízeních a dále zejména jeho dostupnosti v případě, že by došlo k vykonání rozhodnutí o jeho nuceném vycestování z České republiky (viz rozsudek SDEU ze dne 30. 5. 2013 ve věci C-534/11 *Arslan*).
28. Žalobce tvrdil, že se žalovaný zabýval možností uložení obou alternativ zajištění v ZZC pouze formalisticky.
29. Podle krajského soudu však napadené rozhodnutí vytýkanou vadou netrpí. Z napadeného rozhodnutí jasně plyne, že žalovaný zvažoval možnost využití zvláštního opatření, dospěl však k závěru, že to u žalobce není možné. Na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce přiznal, že na území ČR nemá nikoho z rodiny, naopak manželku, děti, matku i sourozence má v Turecku, z čehož dovodil, že žalobce nemá žádnou motivaci zůstat na území ČR a být správnímu orgánu k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. Dále uvedl, že žalobce není v ČR nikde hlášen k pobytu, takže jej zjevně nelze na žádné adrese kontaktovat a předpokládat, že se na ní bude zdržovat, přičemž připomněl, že byl žalobce policií zadržen v situaci, kdy chtěl ČR opustit a odjet do Německa. Dále žalovaný uvedl, že žalobce nemá v ČR žádné ekonomické či kulturní vazby, sdělil, že má u sebe 60 euro a nezná nikoho, kdo by za něj složil finanční záruku, a také že nemá možnost získat finanční prostředky v ČR legálně z důvodu nelegálního pobytu a nemožnosti legálně pracovat, takže nelze očekávat ani jeho docházení ke správnímu orgánu za účelem poskytování součinnosti, což vyžaduje náklady. Následně žalovaný popsal otevřený režim pobytového střediska a připomněl, že žalobce již nelegálním vstupem a pobytem na území států EU vyjádřil nulový respekt k dodržování předpisů EU, čímž v případě žalobce vyloučil jeho umístění do pobytového střediska jako účinnou alternativu k ZZC.
30. Uvedené shrnutí podle krajského soudu svědčí o tom, že napadené rozhodnutí není zdůvodněno šablonovitě, nýbrž zohledňuje individuální okolnosti případu. Žalovaný zvážil efektivitu uložení zvláštního opatření v kontextu situace žalobce při zohlednění skutkových okolností, které vyšly v řízení najevo (osobní, majetkové a rodinné poměry žalobce, jeho pobytová historie), a své úvahy promítl do odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný tak podle krajského soudu dospěl na základě hodnocení konkrétních poměrů žalobce k řádně zdůvodněnému závěru, že je nutné omezit žalobce na osobní svobodě umístěním do ZZC, a nepostačí jej umístit jen do pobytového střediska, které může žadatel opustit. Ostatně ani v žalobě neuvedl žalobce žádné přesvědčivé argumenty, na jejichž základě by bylo možné očekávat, že by své dosavadní chování charakterizované ignorováním právních předpisů členských států EU, změnil a zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu skutečně

dodržoval. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje (tak jak v případě ZZC), a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.

31. K namítanému neprovedení výsledku žalobce je třeba uvést, že žalobce v žalobě nezmínil, jaké konkrétní skutečnosti relevantní pro posouzení možnosti aplikace zvláštních opatření chtěl žalovanému sdělit. Žalobce netvrdil, že by od vydání prvního rozhodnutí zajištění došlo v jeho poměrech ke změně, jež by nově svědčila o účinnosti zvláštních opatření, nýbrž jen obecně namítl, že se jej měl žalovaný na možné alternativy k zajištění aktivně doptávat. Taková povinnost ale žalovanému ze zákona o azylu ani ze správního řádu nevyplývá.

D) Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 14. dubna 2026

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně